

อาร์มภบท

มีคนบอกว่า 'การทำให้คนแปลกหน้ากลายเป็นคนรักเป็นเรื่องง่าย แต่การทำให้คนรักกลายเป็นคนแปลกหน้านั้นเป็นเรื่องที่ยากกว่าหลายพันเท่า'

ขณะดูรายการทีวีอยู่ คำพูดประโยคนี้ของพิธีกรสะกิดหัวใจฉันจริงด้วยสินะ... เมื่อถึงคราวที่เราต้องบอกลาคนที่เคยอยู่ในส่วนลึกของหัวใจ การเสแสร้งทำเป็นเข้มแข็งหรือทำเป็นเหมือนไม่รู้สึกละไรช่างเป็นเรื่องที่ทุกซ์ทรมาณจนเทียบไม่ได้เลยกับการบอกให้เขาได้รับรู้

มีคำพูดหนึ่งกล่าวเอาไว้ว่า เวลาจะเป็นเครื่องช่วยเยียวยาหัวใจหากมีเรื่องที่ทำให้คุณต้องเจ็บปวด จุดจบของการลาจากหลายต่อหลายครั้งคือการที่เราได้พบกับคนใหม่ หลังจากนั้นความรักใหม่ก็จะตามมาหลังการลาจาก พร้อมกับความหวังที่จะได้พบความสุขเป็นสองเท่า

เหมือนตอนที่เราเผชิญกับวันที่อากาศร้อนอบอ้าวในฤดูร้อน ช่วงเวลาเช่นนั้นทำให้เราคิดถึงความหนาวเหน็บในฤดูหนาว ยามที่มีลมเย็นพัดผ่านผิวน้ำและแทรกซึมเข้าทุกซอกทุกมุมในร่างกาย ความคิดถึงก็น่าจะทำให้รู้สึกแบบนั้น

เราอาจจะปฏิเสธตัวเองว่าไม่ได้เป็นแบบนั้น แต่ความอบอุ่นซึ่ง

ஐமாய், சரஹே

ซุกซ่อนอยู่ในหัวใจกลับนำพาความรู้สึกนั้นออกมา เพราะว่าเรากำลัง
คิดถึงช่วงเวลานั้นอยู่นั่นเอง

6

วันนี้ฉันก็กำลังนั่งทบทวนคิดถึงเรื่องราวที่ผ่านมา

ช่วงฤดูร้อนปีที่แล้ว... วันวานเหล่านั้นเต็มเต็มอยู่ในช่วงชีวิตของ
ฉันและไม่สามารถลบเลือนออกไปได้ วันเวลาซึ่งมีทั้งความสุข ความสนุก
และความเศร้าเจ็บปวดอยู่ด้วย

ช่วงวัยยี่สิบปีที่ทำให้ฉันเขียนหนังสือเล่มนี้ออกมา กลายเป็นความ
ทรงจำใหม่ที่ทำให้ฉันปลื้มใจมาก บางทีถ้าไม่มีบทความบทนี้
บางทีฉันอาจจะไม่มีตัวตนของฉันในตอนนี้อีกแล้วก็ได้ เพราะบทความ
บทนี้ทำให้ฉันมุ่งมั่นต่อไปว่าจะต้องเขียนบทความขึ้นมาอีก ด้วยความหวัง
อย่างใจจริงว่าจะทำให้หัวใจทุกคนอบอุ่นเมื่อได้สัมผัสเรื่องราวความรัก
ของเด็กน้อยกับสองชั้น และทำให้หัวใจของคนที่ไม่มีความรักอยากมี
ความรักขึ้นมาบ้าง

อย่าทำให้คนที่เรารักกลายเป็นคนแปลกหน้า

อย่าทำเรื่องเศร้าเสียใจแบบนั้นเด็ดขาด...

วันหนึ่งในฤดูร้อนที่อากาศร้อนจัด เดือนสิงหาคม ปี 2005
จาก อิมอินฮี

จริงๆ นะคะ... ความจริงแล้วเมื่อก่อนพวกเราเป็นแบบนี้

ฉันเปรียบเหมือนนางฟ้าตัวสูงและกล้าหาญ ส่วนเขาไม่ต่าง
อะไรจากคนแคระในนิทานเรื่อง 'สโนว์ไวท์'

1

เรื่องของดาอุม

ความจริงแล้ว... ฉันสูงกว่าเขาหลายเท่า

จริงๆ นะคะ ตอนเด็กๆ ถึงเวลาขึ้นเครื่องวัดความสูงที่ไร ฉันมัก

จะชนะเขาทุกครั้ง เพราะงั้นหมอนั่นเลยกลายเป็นอาหารปากอันโอชะ
โดนฉนลื้อเลียนหัวเราะเยาะอยู่เป็นประจำ

ส่วนหมอนั่นเถียงไม่ออก "ได้แต่ก้มหน้างุด
ผู้ชายชื่อบ๊อ เซอะ!

"ผู้ชายอะไรตัวสูงแค่นี้ หัดสูงกว่านี้หน่อยสิ!"

และบางครั้ง...

"ตัวก็เตี้ย สะกิดนิดเดียวก็ล้มกระเด็นแล้วมั่ง!"

ถึงอย่างนั้นก็ยังมีบางครั้งที่เขาหมดความอดทน

พระเจ้า!

หมอนั่นร้องห่มร้องไห้วิ่งกันบิดไปหาแม่เลยเหวอ

ผู้ชายชื่อเซอะ!

จริงๆ นะคะ... ความจริงแล้วเมื่อก่อนพวกเราเป็นแบบนี้

ฉันเปรียบเหมือนนางฟ้าตัวสูงและกล้าหาญ ส่วนหมอนั่นไม่ต่าง

อะไรจากคนแคระในนิทานเรื่อง 'สโนว์ไวท์'

แต่ว่า...เหมือนสวรรค์เล็กเข้าข้างฉันแล้ว

นี่มันเกิดอะไรขึ้นกันละเนี่ย มันช่างไม่สมเหตุผลผลเอาซะเลย

ตั้งแต่ขึ้นชั้น ม.ต้น ปีสอง หมอนั่นก็ตัวสูงขึ้นอย่างผิดหูผิดตาราว
กับกีนยาเร่งความสูง ทั้งที่ตอนปีหนึ่ง หมอนั่นยังสูงไม่ถึงร้อยหกสิบ
ด้วยซ้ำ

จริงๆ นะคะ ฉันพูดความจริง และสามารถยืนยันคำพูดของฉันได้

แต่ว่า...มันเกิดอะไรขึ้นกับความสูงของฉันนะ

เพราะนับตั้งแต่หมอนั่นโตวันโตคืน ความสูงของฉันกลับหยุดชะงัก

꼬마야, 사랑해

ตอนนี้ความสูงของฉันแทบจะไม่ถึงหนึ่งร้อยห้าสิบเจ็ด
ตัวเลขที่ไม่อยากคิดถึง '157'

8

พระเจ้า! ทุกอย่างกลับตาลปัตรไปหมด เป็นไปได้ยังไงกันเนี่ย

เพราะนั่นตั้งแต่ ม.ต้น ปีสองจนถึง ม.ปลาย ปีสาม ฉันมักจะโดน
เขาล้อเลียนอยู่เสมอ เพราะเราเรียนโรงเรียนเดียวกัน
ภาพผู้ชายที่ถือบ๊วยเปลี่ยนเป็นภาพผู้ชายที่มีนิสัยขี้แกล้ง ล้อเลียนฉัน
ไม่เว้นแต่ละวัน

หรือว่าสวรรค์จะเปลี่ยนใจมาเข้าข้างหมอนั่นแล้ว

ส่วนฉันนะเหร้อ... ฉันเกลียดหมอนั่น เกลียดที่สุดเลยด้วย!
เฮ้ย! ขอพูดใหม่แล้วกัน เพราะอย่างน้อยเรายังมีความผูกพันกัน
อยู่บ้าง

ใช้แล้วล่ะ ฉันเริ่มเกลียดหมอนั่นที่ละนิดต่างหาก

เรื่องของชองซัน

ยัยนั่นสูงกว่าผมมาก เพราะงั้นผมจึงโดนเธอล้อเลียนประจำ
ผมไม่อยากพูดคำพูดนั้นเลย แต่ใครล่ะจะอดดีใจไม่ได้ เพราะใน
เมื่อฝ่ายตรงข้ามเป็นผู้หญิงและเธอ...ก็เป็นผู้หญิงที่ผมชอบด้วย
แต่เธอดันชอบล้อเลียนผม

ผมนึกโมโหตัวเองที่เกิดมาตัวเตี้ยและเริ่มกินอย่างเอาเป็นเอาตาย
ไม่ว่าจะเป็นนมหรือว่าถั่วงอก

ใครบอกว่าเข้าฟิตเนสบ่อยๆ แล้วจะทำให้สูงขึ้น ผมก็ไปหักโหม
ออกกำลังกายอย่างหนัก

ใครบอกว่ายื่นเอาหัวตั้งแล้วเอาเท้าชี้ฟ้าจะทำให้สูงขึ้น ผมก็ยอม

อดหลับอดนอนทำแบบนี้จนถึงเช้า จนบางครั้งถึงขนาดหมดสติไปเลย
ก็มี

หลังจากนั้นความสูงของผมงก็สูงขึ้นพรวดพราดอย่างรวดเร็ว
จนกระทั่งตอนนี้ผมอยู่ชั้น ม.ปลาย ปีสามแล้ว ผมสูงหนึ่งร้อยแปดสิบหก
แต่เด็กน้อยของผมเธอดูตัวเตี้ยมาก
ความสูงของเธอเท่าเดิม เท่ากับสมัยที่เธอเคยล้อเลียนผม

ผมมองเธอและพูดจาล้อเลียนกับเธอ แต่ทว่ามันตรงกันข้ามกับ
ความรู้สึกในใจของผม

"ยัยเตี้ย เธอคลานหรือเดินเอาเนี่ย"

"หายหัวไปไหนนะ มองไม่เห็นเลย"

ผมนี้บ้าซะมัด... แต่ลองคิดดูสิ

เด็กสาวตัวเล็กๆ หน้าขาว ผมยาวสีดำที่ตั้งตรงสลวย หุ่นอวบเล็กน้อย
สองแก้มยู่ยู่ เห็นแล้วใครจะอดใจไหว

เธอน่ารักจริงๆ นะครับ

ทำไมผมถึงเป็นแบบนี้ล่ะ

ไม่รู้ว่เวลาผ่านไปมากี่ปีแล้ว... ผมรู้จักเธอตั้งแต่หกขวบจนถึงอายุ
สิบเก้า

ความรักของผมดำเนินมากกว่าสิบปีแล้วครับ

ทำไมเธอถึงไม่รู้ล่ะ ทั้งที่ผมคุยและหยอกล้อกับเธอเพียงคนเดียว
เท่านั้น

แต่ว่า...ผมเองก็มีส่วนผิด

오마야,
사랑해

การได้แก้มเธอเป็นความสุขที่สุดในโลกของผม
เวลาที่ผมแก้มเธอ หน้าขาวๆ ของเธอจะแดงก่ำ และเธอมักจะ
บ่นพิมพ์เบาๆ อยู่คนเดียว

ฮ่าๆ น่ารักจัง
รักนะ...เด็กน้อย

10

2

เรื่องของดาอูม

ฉันลืมตาสะดุ้งตื่นขึ้นมาพร้อมเสียงดังแสบแก้วหูของแม่ นาฬิกา
ก็ก่อก่ขึ้นบอกเวลาเจ็ดนาฬิกา

ฉันผืนร่างกายเหนื่อยล้าของตัวเองให้ลุกขึ้นมาเพราะเสียงดังของ
แม่ที่เล่นเอาแก้วหูแทบพัง

ทั้งหมดเป็นเพราะของชั้นคนเดียว...

หมอนั่นล้อเลียนฉันในอินเทอร์เน็ตยังไม่พอ ดันโทรมาจิกกัดต่อจน
สายแทบไหม้

นิสัยเลวทรามแบบนั้น ไม่รู้ไปชุดมาจากไหน
คนเลือดร้อนอย่างฉัน ใครจะไปอดทนไหวล่ะ

จะมีสักครั้งมัยที่ฉันจะเอาชนะเขาได้

วันนี้ก็เหมือนกัน ถ้าถึงเวลาพักเที่ยงเมื่อไหร่ หมอนั่นคงตามมา
ต่อแยะฉันอีกแน่

ของดาอูม เด็กสาววัยสิบเก้าปี

ฉันไม่อยากจะมีชีวิตอยู่บนโลกนี้แล้ว!

ฉันรีบอาบน้ำแต่งตัว กินข้าว สะพายกระเป๋า วิ่งกระหืดกระหอบ
ออกมา

แต่ที่ว่าตรงหน้าประตูบ้าน... คนที่ฉันเหม็นขี้หน้าและเกลียดที่สุด
ดันเสนอหน้ามายืนทำหน้ามู่ยรอฉันแต่เช้า
เฮ้อ... โชคชะตา

"เป็นเพราะนายคนเดียว!!"

คนนิสัยไม่ดีที่ยังลอยหน้าลอยตาทำเฉยได้ นิสัยอันธพาลอันดับหนึ่ง!
แต่ก็เอาเถอะ อย่าคิดนะว่าตาอูมคนนี้จะยอมแพ้
ฉันด่ากราดด้วยความแค้น ฉันนะตื่นก็ส่าย แถมยังอาบน้ำไม่ทัน
เสร็จอีกด้วย

ว่าไงนะ!? หมอนั้นบอกว่านั้นเป็นเรื่องในชีวิตประจำวันของฉัน
ทำไมต้องมาสาธยายให้ฟังด้วย แถมยังพูดอีกว่า ได้ข่าวว่าฉันเองก็ไม่ค่อย
อาบน้ำอยู่แล้วไม่ใช่หรอ

นายนี่มัน... ให้ตายสิ! ทำไมถึงได้หาเรื่องกวนประสาทฉันแต่เช้าเนี่ย

ไม่ว่าจะยังไง ฉันก็เป็นฝ่ายแพ้อยู่วันยังค่ำ
ฉันกลายเป็นของเล่นสำหรับของซัน นายจอมปีศาจ!

เรื่องของของซัน

ผมไม่เคยตื่นหลังเธอเลยสักครั้ง
ช่วงเวลาที่ผมสนุกที่สุดในโลก ก็คือเวลาที่ผมยื่นคอยยัยนั้นใน
ตอนเช้า

เวลาที่ผมรอเธออยู่หน้าประตูบ้าน หัวใจของผมจดจ่อกระตือรือร้น
รอคอยเธอยิ่งกว่าการรออ่านหนังสือการ์ตูนเล่มใหม่ที่กำลังจะออกวางแผง
เสียอีก

꼬마야,
사랑해

12

ดูจากสภาพกระเซอะกระเทิงของเธอแบบนี้...
สงสัยจะตื่นขึ้นมาเพราะเสียงปลุกของคุณบ้างแน่นอน แล้วก็พาล
ด่านาฬิกาที่กักไว้ วิ่งหน้าตั้งเข้าห้องน้ำ สระผม พลาด่าทอผมในใจ
ตอนอยู่ต่อหน้าคุณบ้างคงทำท่าหงอเหมือนหนูกล้วแมวรีบร้อนกินข้าว
ยับยั้งเฉย กินข้าวเยอะๆ หน่อยสิ!

ตอนที่การคาดเดาเหตุการณ์ของผมเสร็จสิ้น ก็พอดีกับตอนที่เธอ
กระพืดกระพืดเปิดประตูออกมา และตำหนิว่าทุกอย่างเป็นความผิดของ
ผม

"เป็นเพราะนายคนเดียว!!"

ตะ...เตี้ยวก่อน ทำไมเธอถึงโทษผมแบบนั้นล่ะ
ผมย้อนเธอกลับ เพื่อจะรอฟังเสียงบ่นจากเธอ
คิกๆ เพราะงั้นใบหน้าขาวนวลผ่องเลยเปลี่ยนเป็นสีแดงก่ำทันที
และผมก็ได้ยินเสียงบ่นตามมา จับใจความได้ว่า
...เธออาบน้ำสะอาดกว่าผมงั้นหรือ?
ผมอาบน้ำวันละสองครั้ง ตอนเช้ากับตอนเย็นอย่างละครึ่ง
ฟังสิครับ... เริ่มอีกแล้ว เธอบ่นอูบไม่ยอมหยุด
ก็ได้ๆ เธอนะอาบน้ำสะอาด สะอาดที่สุดในโลก พอใจหรือยังล่ะ
ทีนี้

อืม...คราวนี้ค่อยเงียบลงได้ เธอโกรธเป็นพินเป็นไฟอยู่แค่แป๊บ
เดียวเท่านั้น

ตอนที่ผมอยู่กับเธอ ผมไม่รู้ว่าเวลาล่วงเลยผ่านไปนานเท่าไร
เพราะมันทำให้ผมรู้สึกสนุกทุกเสี้ยววินาที

เราคงมีโอกาสได้ใช้เวลาอยู่ด้วยกันแบบนี้ตลอดไปใช่ไหม?

3

เรื่องของดาอุม

ถ่ายตัวอย่างถึงเรื่องแปลกแต่จริงสองเรื่องของเกาหลี
ฉันว่าหนึ่งในนั้นคือเรื่องที่ของชั้นสูงถึงหนึ่งร้อยแปดสิบหกเซ็นต์
แถมหมอนั้นยังถูกจัดอันดับให้เป็นหมอนำตาตีประจำโรงเรียนจนได้รับ
ฉายาว่า 'คิง' อีกด้วย

เมื่อเป็นหนึ่งในหมอนล่อระดับคิงแล้ว ไม่ว่าจะเดินไปไหน ก็มีแต่
นักเรียนผู้หญิงกรี๊ดกร๊าดไล่!!

ระหว่างเดินไปโรงเรียน คนขวัญอ่อนอย่างฉันต้องคอยหวาดระแวง
สายตาเชือดเฉือนนับร้อยคู่ และฉันต้องคอยก้มหน้าเดินคอตกลอดทาง
ไปโรงเรียน

ใครไม่มาโดนบ้างไม่รู้หรอกค่ะ!

แววดาของผู้คนระหว่างสองข้างทางเดินไปโรงเรียน ข้างหนึ่ง
ชื่นชมยินดี อีกข้างแววดาน่าสยดสยอง น่ากลัวยิ่งกว่าแมวเสียอีก

น่ารำคาญชะมัด! เราเป็นแค่เพื่อนกันเท่านั้นนะ

ไหนจะตอนที่ฉันโดนเพื่อนในห้องเรียนถามว่า ฉันคบกับของชั้น
ไซ้มัยนั้นอีก

ฟังแล้วมันน่าโมโหชะมัด อยากจะฆ่าหมอนั้นให้ตายเดี๋ยวนี้เลย
นักเซียว

ระหว่างทางเดินมาโรงเรียนวันนี้ก็เหมือนกับทุกวัน...

สายตาเชือดเฉือนคมกริบ จนทำให้ฉันรู้สึกว่ามันสามารถฉีกกระป๊อง
ที่ฉันสวมอยู่ให้ขาดวินได้

แน่จริง ถ้าจะนินทาคนอื่นล่ะก็ สู้ออกมาเผชิญหน้ากันเลยดีกว่า

오마야, 사랑해

มีแต่พวกชีซลาดเท่านั้นแหละที่ชอบนินทาคนลับหลัง

14

ดูหน้ายิ้มเหี้ยนั่นสิ หน้าตาซีเหว่ออกจะปานนั้น...
นี่! เธอ ถ้าแน่จริง ก็ออกมาเลย!!

แต่บางครั้งก็อาจจะมีคนที่ไม่จริงก็ได้ ผู้หญิงเกาหลีนี่ะ ยิ่งเป็นผู้หญิงประเภทที่เปิดเผยความรู้สึกอย่างตรงไปตรงมาอยู่ด้วย และที่สำคัญ การเผชิญหน้ากับคนประเภทนี้ไม่ใช่ตาต่อตาฟันต่อฟัน แต่ฉันต้องหาทางเอาตัวรอดไว้ก่อนเป็นดี ทุกคนไม่ว่าใคร ต่างก็รักหวงแหนชีวิตกันทั้งนั้น ฉันว่ารักษาชีวิตของตัวเองเอาไว้เพื่อให้อยู่ได้นานๆ ดีกว่าค่ะ

เรื่องของซองซัน

เด็กโง่...

เธอเดินเจียบมาตลอดทาง แล้วจู่ๆ ผมก็ได้ยินเธอป็นขึ้นมาดังๆ เป็นอะไรไปนะ เธอนี้ก็อยากจะพูดอะไรขึ้นมาหรือ หรือว่าเธอ คับแค้นใจมาก?

ถึงว่า...ทำท่าทางเหยียดปากพูดประชดประชันแบบนั้น พูดอะไรอยู่คนเดียวใครจะไปได้ยินเล่า ทำให้คนอยู่ข้างๆ พลอยงงไปด้วย

เธอกำลังพูดอะไรของเธอเนะ

ยัยผู้หญิงขี้นั่น! คิกๆ

"ทั้งหมดเป็นเพราะนายคนเดียว!"

อีกแล้วหรือ อะไรไม่ดีก็โทษว่าเป็นความผิดของผมคนเดียว

"ผู้หญิงพวกนั้นจ้องจะกัดฉัน!"
"เรื่องนั้นฉันไปเกี่ยวอะไรด้วยเล่า!!"
"เป็นเพราะนายมันตัวสูงไง"
"ฮึบ อย่ามาพาลเรื่องไม่เป็นเรื่องหน่อยเลยน่า ยัยเตี้ย!!"
"เพราะฉันถึงได้เกลียดนายไง!"

เวลาเธอโกรธจัดขึ้นมาทีหนึ่ง อย่างกับเสียงขบวนรถไฟวิ่งผ่าน
อาจจะเป็นความสามารถพิเศษประจำตระกูลของเธอ แค่ฟังเสียง
ตอนคุณป้าเรียกดาอูม ผมก็พอจะรู้แล้ว

เธอไม่พูดไม่จา เลี้ยวเดินนำลิ่วเข้าห้องตัวเองไป
นิสัยไม่ดี... จะบอกลากันสักคำก็ไม่มีเลยนะ

แต่ใครว่าผมจะยอมอยู่เฉยล่ะครับ
ผมเปิดประตูห้องเรียน ตะโงกหน้าไปทางเก้าอี้ที่เธอนั่งอยู่ พร้อมกับ
กับตะโกนเสียงดังใส่ว่า "ยัยเตี้ย! บอกแล้วไงว่าอย่านั่งหัดหัว ฉันมองเธอ
ไม่เห็น" ก่อนจะรีบวิ่งหนีออกมาอย่างรวดเร็วทันที
แน่นอนว่าเธอไม่มีทางตามผมทัน
เพราะอะไรนะเหรอครับ ...เพราะขาของเธอสั้นไงล่ะ!
ผมได้ยินเสียงเธอดังตามหลังมาแล้ว

"นี่!! นาย"

เดี๋ยวฉันมาหานะ ตั้งใจเรียนล่ะ

4

เรื่องของดาอุม

16

ฉันอับอายจนอยากจะแทรกแผ่นดินหนี
เป็นเพราะของชั้นคนเดียว ฉันถึงโดนเพื่อนๆ ทั้งห้องมองและ
หัวเราะคิกคักใส่แต่เช้า

ฉันไม่ใช่ลิงในสวนสัตว์นะ...
มันจะมากเกินไปแล้ว จริงมั๊ยคะ?

ทุกวัน เวลาเดินไปไหน ฉันมักจะโดนเพื่อนๆ ในโรงเรียนหัวเราะใส่
ความจริงมันก็น่าหัวเราะอยู่หรอก
ฉันนะไม่ต่างอะไรจากตุ๊กแตนนที่เกาะอยู่บนต้นไม้ใหญ่ ดูน่าตลก
ซะมัด

วันดีคืนดีฉันก็กลายเป็นของเล่นของต้นไม้ใหญ่ แถมยังโดนล้อว่า
ยัยเตี้ยอีก...

ม.ปลาย ปีสาม เป็นช่วงเวลาที่นักเรียนทุกคนต้องเผชิญกับความ
เครียดในการเตรียมสอบเข้ามหาวิทยาลัย

...ยกเว้นฉัน

ถามว่าเป็นเพราะฉันเรียนเก่งอยู่แล้วนะหรือ?

ไม่ใช่เพราะเหตุผลนั้นเด็ดขาด!

เป็นเพราะฉันใกล้จะเรียนจบแล้วยังไงล่ะคะ

หลังจากเรียนจบแล้ว ฉันก็จะได้เดินอย่างสบายใจ และเป็นอิสระ
จากหมอนั้น

ฉันตั้งใจว่าจะเลือกเรียนคนละมหาวิทยาลัยกับเขา

เพราะงั้นเราก็จะได้ห่างกันสักที

ถ้าทุกอย่างเป็นไปตามแผนที่ฉันคิดไว้ เวลาที่โดนกลั่นแกล้งก็จะ